

IOANA BÂLDEA CONSTANTINESCU e absolventă a Facultății de Limbi și Literaturi Străine a Universității din București, specializarea Engleză-Spaniolă, și a unui program de master în Studii Culturale Americane din cadrul aceleiași facultăți.

Din 2001 lucrează ca jurnalist în cadrul Societății Române de Radiodifuziune. Andrew Solomon, David Mitchell, Éric-Emmanuel Schmitt, Elizabeth Gilbert, Isabel Allende, Evgheni Vodolazkin, David Lodge, Jonathan Safran Foer, Nicole Krauss, Care Santos, Alain de Botton, Guzel Lahina, John Freeman, Catherine Cusset, Etgar Keret, Ioana Pârvulescu, Dan C. Mihăilescu, Radu Paraschivescu, Mihaela Noroc, Andreea Esca sunt numai câteva din personalitățile interviewate. Publică interviuri, recenzii și articole pe Liternet.ro, precum și în revistele *Esquire*, *Harper's Bazaar*, *The One* și altele. Traduce din limbile engleză și franceză lucrări de Bertrand Meyer-Stabley (*12 creațoare care au schimbat istoria*, Baroque Books &Arts, 2014) și Beatrix Potter (*Povestea lui Peter Iepurașul*, Art, 2013). Semnează feature-uri radiofonice distinse în competiții internaționale, cele mai importante fiind *A Day with Jonathan Safran Foer*, EBU-UER la Hämeenlinna, Finlanda, 2010 și *A Week at the Airport, featuring Alain de Botton*, Third Coast Audio Festival, Shortdocs, 2010.

E autoarea romanelor *Dincolo de portocali*, 2015 și *Nautilus*, 2017, Editura Humanitas, precum și a prozei scurte *Spotlight*, apărută în volumul colectiv *Selfie*, 2018, la Editura Arthur.

Ioana Bâldea Constantinescu

POVESTE PENTRU MARIA

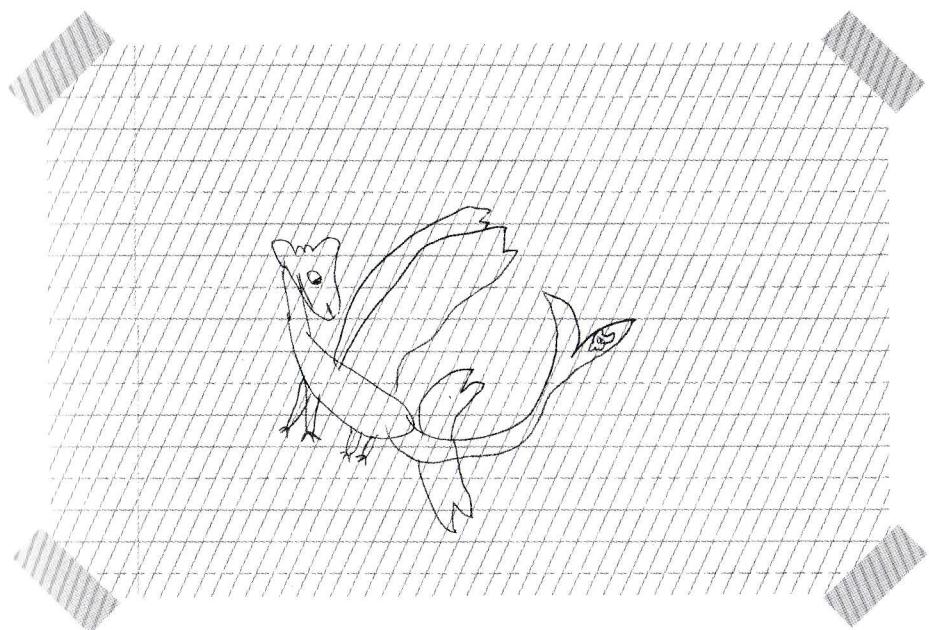
O carte despre
copilărie, părinți
și dragoni

NEMIRA

Cuprins

Să începem cu începutul	7
Eu am fost un copil singur	13
Ceva dulce.....	17
Despre Merlin și alții vrăjitori	23
Mai citește-mi.....	27
Capitolul pentru oameni mari	35
Jucărie	47
Mic tratat de geografie amoroasă	53
Povestea mea.....	57
Publicitate	63
Tomorrowland	67

Se întrerupe orice activitate	75
Tu	77
Interviu	81
București. Cu soundtrack	87
Rewind	91
Crăciun	95
<i>Ne pas grignoter entre les repas</i>	99
An nou și Perseide	103
Sirius	107
Mama e rea	113
#youareawizardharry	117
Pomul nostru	119
De-ale iepurilor	123
Un cuvânt-cercel și-un elefant de tweed. și crocodili	127
Să nu-mi dai drumul	133
Adevăruri	139
Să nu faci limonadă	147
Anduranță	149
Exerciții de dietă	153
Copilării	157
Călătorii. Cioburi, cioburi, cioburi	173

Să începem cu începutul

Trebuie să-ți spun un lucru despre mine. E un lucru mic. Știi cum îmi bagi tu în geantă, câteodată, un animal de Lego, cum îmi plasezi în buzunarul de la pădesiu desene dimineața, să nu fiu singură pe drum până la serviciu? Ei, cam aşa e și textul asta. Un flocușet important. Un nimic cu sens. O geamandură. Pentru când vine ploaia și se umflă mările.

Mai știi cum ți-am spus, acum un an, că aș vrea să scriu o poveste cu tine? Te-am întrebat dacă ți-ar plăcea și mi-ai zis că da. Mi s-a părut chiar că te-ai bucurat. Dar eu nu m-am apucat de treabă. Tu, de-atunci, ai învățat să te încalță singură,

am citit amândouă despre Ulise, ne-am certat, ne-am împăcat, eu ţi-am arătat noaptea, pe cer, Casiopaea şi tu ai descoperit cât de bun e profiteroul. Şi că el chiar aşa se cheamă. Pro-fi-te-rol. Nu protiferol. Protiferol a fost, pentru o vreme, doar o glumă între noi.

Ştii de ce nu m-am ținut de cuvânt? Că mi-a fost frică. Încă îmi este. (Eu sunt foarte fricoasă de felul meu, dar tu ştii deja asta...) Îmi e frică să scriu despre tine şi despre noi. Să nu te simţi tu pusă în vitrină, să nu rămân eu repetentă la Academia de Înalte Studii Materne, la care par să fi absolvit toate celelalte mame pe care le cunosc. Avem şi zile proaste noi două. Zilele alea în care tu te încăpătânezi şi eu nu am răbdare. Zilele în care greşim. Nu ştiu dacă toate mamele greşesc, dar mie mi se întâmplă des. Urăsc când se întâmplă.

Azi, însă, m-ai luat de gât şi mi-ai spus aşa, din senin, o chestie care m-a făcut praf. În sensul bun al cuvântului. Ai zis: „Să ştii că eu te iubesc GROAZNIC!“ Chiar aşa ai zis, „groaznic“. Nu mult, foarte mult sau foartefoartefoartefoaaaaaaaaaaaaaaarte mult, nu cât toate continentele, nu. Nu era din filme, nu era din cărti, era din capul tău. Ai zis că mă iubeşti groaznic şi asta mi-a dat curaj. Cred că e cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva. Vreodată. Nu am mai fost iubită groaznic până acum. Mai cred şi că eşti grozavă. M-am gândit că poate o să uiţi asta. Eu sigur n-am să uit, dar tu o să creşti, o să ai tot soiul de probleme cu lectiile, cu rolele, cu hainele şi

cu concertele, cu încuiaţii de noi şi, poate, o să uiţi. Aşa că mai bine îmi fac curaj şi scriu.

Azi e 24 august. Ai şase ani. Vorbeşti încontinuu, dar încontinuu, ştii ce-i aia? Eşti foarte ştirbă. Îți plac dinozaurii şi dragonii şi buldogii francezi. Eşti, spre deosebire de mine, o curajoasă. N-am văzut niciodată un copil aşa curajos ca tine. De nimic nu ţi-e frică, în afară de zombie. Mă rog, şi zombie au început să piardă teren. Vrei să te faci exploratoare. Îți doreşti să mergi la Londra. Eroul tău preferat e Ulise. (Încă.) Îți place albastrul, ca mie. Crezi că nimeni pe lume nu mai face omletă ca tatăl tău. Ai mâncă îngheţată în fiecare zi (să ştii că te înteleg... şi când spun că nu, azi nu, poate mâine, poate la vară, totuşi, te înteleg). De obicei ceri să fie roz. (Mie cel mai mult îmi place de vanilie, dar cred că ţi-am spus asta de o mie de ori...) Bei suc mineral (tata te-a învăţat, da) – un pic de suc de fructe peste care turnăm apă minerală. Aşa-ţi place ţie. Râzi cum n-am auzit pe nimeni, niciodată. Te superi repede. Îți trece repede. Te trezeşti cumpălit de devreme dimineaţa. Şi cam morocănoasă. Un pic. Până îți înghiţi gălbenuşul (e o expresie...). Crezi că eu sunt întotdeauna de vină dacă te împiedici şi cazi. (Necazul e că şi eu cred că sunt de vină dacă tu te împiedici şi cazi.) Mai crezi şi că mă pricep foarte bine să pun plasturi. Nu atât de bine ca tine, dar bine. Ultima oară, mi-ai oblojît un semn de arsură vechi de şapte ani. Mi-ai pus un leucoplast cu bufniţe şi mi-ai spus că acum o să-mi treacă. Mi-a trecut, să ştii, dar

mai țin semnul puțin amintire. Faci cele mai mari baloane de săpun de pe lumea asta (am zis!). Desenezi frumos și alergi foarte, foarte repede. Ți-ar plăcea să fii pui de jaguar. (Mie nu mi-ar plăcea să fiu jaguar.) Ți-ar plăcea să creștem boboci de rață în apartament. (Mie nu mi-ar plăcea.) Ți-ar plăcea să ai „ochi de vultur“. (Ai.) Ceea ce îmi amintește că ai o culoare de ochi care e numai a ta. Când erai mică, ziceam că ai „ochi de Marea Nordului“. Acum sunt mai mult de miere. Enormi. Cu furtuni și faguri de lumină în ei, după caz.

Te iubesc groaznic!

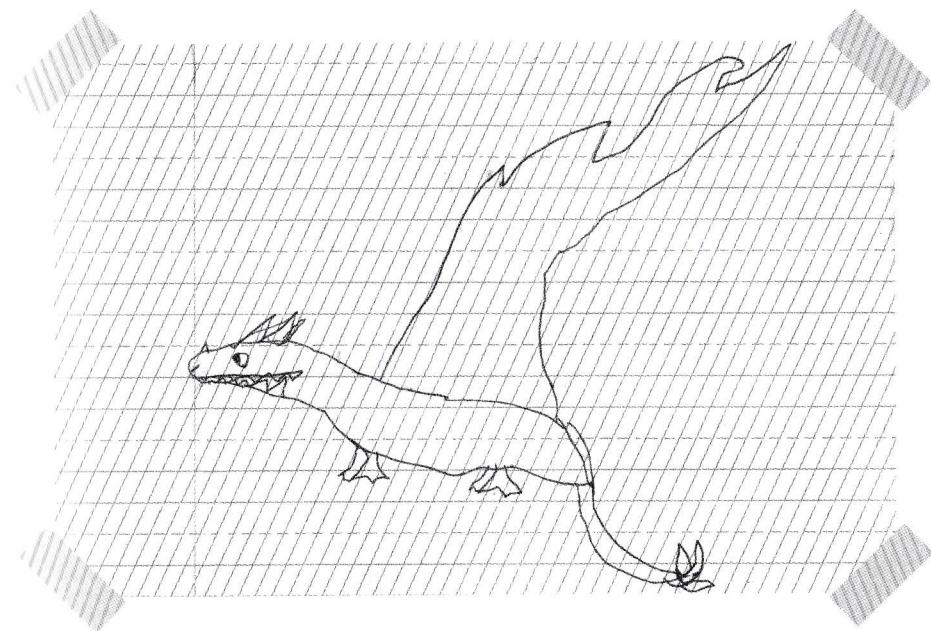
Și eu te iubesc groaznic! Și am să scriu o poveste despre tine.

Cu tine.

Cu noi.

O să ne certăm de multe ori până am s-o termin și o să adormim epuizate una în brațele celeilalte, o să mergem la cinema, o să facem brioșe împreună, o să te cert că nu-ți strângi niciodată jucările, o să-mi reproșezi fiecare minut petrecut la serviciu, o să ne jucăm de-a magazinul, de-a Harry Potter, de-a Narnia, de-a Insula Tontului și de-a mai știu eu ce vine peste noi anul acesta. N-o să mai fi știrbă. O să fim, amândouă, patetice, ridicolе, exagerate și căpoase. O să ne treacă. O vreme... Pe urmă, o să o luăm de la capăt. O să ne acuzăm una pe alta că *nu-ți pasă de mine și nu mă iubești și te porți urât și să știi că mă duc în camera mea și nu mai vorbesc cu tine!* O să vorbim una cu alta. Mult. Fără oprire. Din ochi și din degete și din desene prinse cu magneti pe frigider.

Eu nu sunt mereu o mamă bună. Mă străduiesc, dar stau mult la telefon, am de lucru la laptop și, câteodată, sunt foarte obosită. Sau stresată. Sau speriată de ceva. De obicei, de faptul că nu sunt o mamă bună. Dar te iubesc groaznic, să știi. Mai groaznic decât mă iubești tu. Și am să scriu o poveste despre tine.

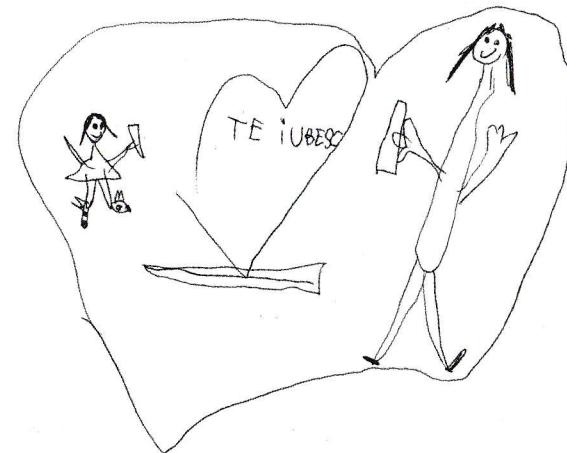
Eu am fost un copil singur

... adică singur la părinți. Ca tine. Doar că eu nu am fost niciodată aşa de sociabilă. Eu nu puteam, de exemplu, să mă duc în parc, cum te duci tu la prima fetiță pe care o vezi și să zic: „Vrei să fim prietene?“ Eu nu mă prezintam aşa dezinvolt ca tine când intram într-o încăpere sau când urcam într-o mașină („Eu sunt Maria, am șase ani, aceștia sunt părinții mei, Ioana și Marius. Constantinescu. Pe tine cum te cheamă? O, îmi place numele acesta!“). Eu am fost, cum să-ți spun eu ție?, timidă.

Îmi doream o frățioară când eram mică. Așa spuneam. Ce nu-mi prea doream, însă, era să-mi împart jucăriile cu ea.

Sau cu el. Uite, tu ești mai generoasă decât mine. Tu împărți mereu. Orice. Așa ai fost de la bun început. Înainte să vorbești, păstrai mereu puțin din mâncarea ta pentru mine și puțin pentru tati. Nu că asta ne-ar fi bucurat, că și așa nu mâncai mare lucru. Dar erai foarte dănică, neobișnuit de dănică pentru un copil așa de mic. Și așa ai și rămas.

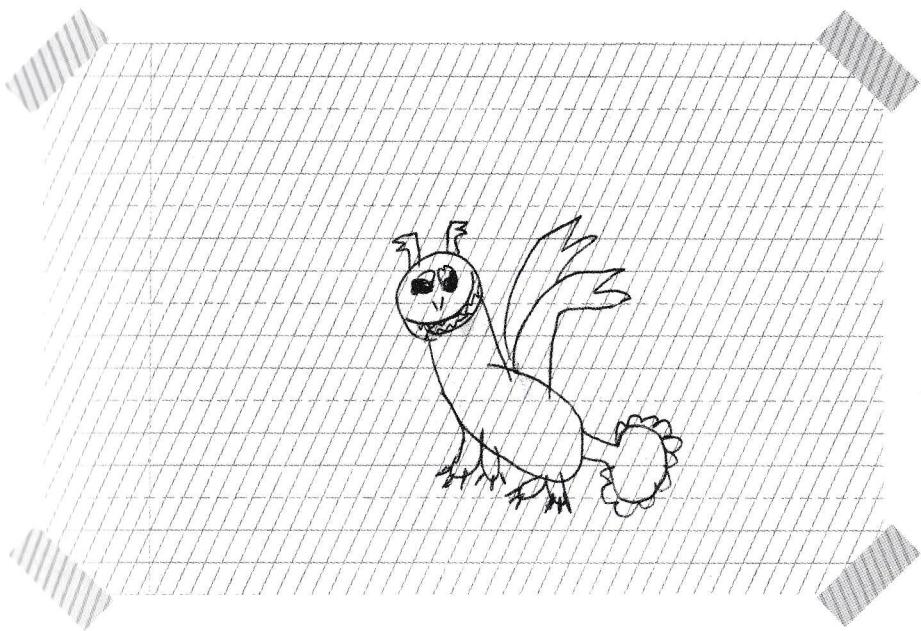
Să revenim la povestea mea, însă. Cu timpul, am descoperit că toți copiii care sunt singuri la părinți, așa cum ești tu și cum am fost eu, vor un frate sau o soră, nu contează, obligatoriu mai mare. Vor pe cineva care să împartă el din jucăriile lui, nu care să ceară din ale lor, care să mai explice una, alta și să fie un fel de mentorparavanțapăsitorerousoluțieuniversală („mentor“ înseamnă cineva care te învață lucruri și pe care-l privești cu admirație, cam cum e Dumbledore pentru Harry, sau Baloo pentru Mowgli, sau Peter Pan pentru John și Michael). Dacă mă gândesc bine, nici nu e, întotdeauna, vorba de un frate aici. E un părinte mai Tânăr. Unul care se joacă mai mult, care are timp, care înțelege cum merge lumea și știe să o aranjeze pe covor, ca pe un puzzle, în așa fel încât să poți potrivi toate piesele la locul lor. Cineva cool, care să fie mereu acolo când dai de necaz, care să inventeze mereu lucruri noi, care să te ducă în locuri grozave, care să nu se supere pe tine orice ai face, care să te lasă să mănânci înghețată toată ziua și pentru care să nu existe ore de culcare. Cineva care să nu se îmbolnăvească niciodată. Căruia totul să-i fie ușor. Care să nu-și piardă

cheile și să nu ardă mâncarea, care să nu meargă niciodată la serviciu și care să fie mereu gata să o zbughească spre parc. Cineva înzestrat cu tone de răbdare. Tone! Cineva care să aibă suficienți bani să cumpere toate jucăriile din lume și să aranjeze seara, în dormitor, suficiente perne pentru toți câinii din Beethoven (filmul). Cineva cu care să fii mereu în siguranță. Cu care să te distrezi. Care să te înțeleagă. Și care să nu spună niciodată nu.

Știi care e dorința mea cea mai mare acum, că am crescut? Să fiu cineva-ul ăsta pentru tine. Măcar a mia parte din el și măcar din când în când. Mai știi cum mi-ai zis tu într-o zi când erai mai mică, „Mami, eu vreau să fiu erou ta“? Așa ai zis, pe cuvânt! Să știi că asta vreau și eu. Să fiu cineva-ul ăsta, care e, de fapt, o ficțiune. („Ficțiune“ înseamnă

închipuire, fapt imaginar sau, în cazul nostru, ființă imaginară, înseamnă povestea aia frumoasă în care locuiești tu, în capul tău, când te strânge viața pe din afară; atunci tragi jaluzelele peste lume și aprinzi un bec la mansardă – lumina aia caldă, care te ține în brațe, se numește ficțiune.) Aș vrea să fiu o ființă imaginară, dar de-adevăratelea. Înțelegi? Aș vrea asta pentru tine, pentru noi. Măcar uneori. Aș vrea să fiu eu o frățioară.

Ceva dulce

Există un domn (îl cheamă Proust) care a scris o carte fabuloasă (avem toate volumele, dar zic să mai aștepți câțiva ani până s-o citești), care, aşa ca multe alte cărți bune, începe cu o prăjiturică. Se cheamă madlenă. N-ai gustat până acum. Seamănă, cumva, cu o scoică. Se face cu ouă, unt, făină, zeamă de lămâie și nuci pisate, cum punem noi la briose. E bună de înmuiat în ceai (mai știi cum ziceai, când erai mică și-l imitai pe tati, că vrei *biscuite moit?*), de uns cu gem, de mestecat cu tot cu amintirile pe care îi le aduce gustul. De săpt, cartea domnului (Proust am zis că-l cheamă) chiar aşa